Ч. 196. Пятниця 15 (2) вересня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостวах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї на Угорщині. — Ще про брошуру Ціґанія. — Події в Росиї. — З Японії. — Відносини в Сербії.

Вчера відбуло ся засіданє екзекутивного комітету мадярскої коаліциї під проводом Кошута а о нарадах, які відбули ся на тім засіданю, видано слідуючий комунікат: Комітет радив в справі підкомітету вибраного для справи реформи виборчої. Комітет стоїть при своїй ухвалї з дня 10 серпня с. р., що в случаю, коли би справу загального голосованя порушено в поважний спосіб, кожда партия займе відповідне до своїх засад становище, не нарушаючи економічних, социяльно-політичних і народних змагань, для котрих здійстненя одержала мандат від народу. В справі поставленя правительства в стан обжалованя принято внесенє Польонія і поручено єму предложити звіт в палатї послів.

Для партийної завзятости, яка настала тепер на Угорщині, характеристичне то, що вчера відбуло ся під проводом давного міністра засіданє видїлу т. зв. „краєвого касина“, на котрім раджено над жаданєм многих членів, щоби міністрів Вириша і Крістоффі'го викинути з касина за то, що они важили ся приняти теки в кабінетї Феєрварі'го. Знайшла ся однак мала більшість, котра сказала, що касино не займає ся політикою і ухвалено перейти над згаданим внесенєм до порядку дневного.

О авторство звістної вже брошури „Криза на Угорщині і Гогенцоллєрни“ підозрівано первістно редактора будапештеньского „Tagblatt-у“ Юл. Вайса, а той тодї, щоби скинути з себе підозрінє, став сам слїдити за автором, котрого остаточно й викрито в особі Ціґанія, сотрудника Банфіового орґану „Pest. Hirlap“. Ціґанїй був з жінкою на селї, коли полиция єго арештувала. Неспокійне поведенє жінки Ціґанія звернуло на ню увагу тайного аґента Берчі і той перешукав на ній одїнє та викрив богато листів компромітуючих Ціґанія. При протоколї признав ся Ціґаний до того, що брав значну участь у виданю тої брошури, але написав єї лиш на жаданє якогось пана, котрий стоїть в близьких зносинах з угорским правительством. Вчера переслухувано журналїста Лятатоша і згаданого Вайса, а відтак видано Ціґанія прокураториї державній. Дедектив Берґі має виїхати до Берлина, щоби там вести дальше слїдство.

Париські ґазети доносять о новім замаху в Петербурзї, котрий виконано на міністра справ внутрішних Булиґіна і міністра війни Сахарова, коли вертали від царя з Петергофу. Невислїджені виновники кинули бомбу і зранили тяжко Сахарова а Булиґінови не стало ся нічого. Виновниками мали бути Вірмени перебрані за російских офіцирів. Здає ся, що єсть се лиш „качка дневникарска“, бо німецкі ґазети о сїй події не знають нічого.

На Кавказї все ще нема спокою, хоч в Баку нїби вже ворохобня притихла. Тепер звертає на себе увагу місто Ґорі, де революцийна партия заказала під карою смерти брати місцевим сьвященикам участь в похоронї померлого перед кількома днями бувшого ґен.-ґубернатора кн. Амілаґорі. Ніхто не має відваги зблизити ся до будинку, де лежить тїло. Постановлено длятого привезти тїло до Тифліса і вислано в тій цїли до Ґорі відділ войска. В день похорону побоюють ся розрухів. В самім Тифлїсї бурмістр тамошнїй і богато радних поскладали свої мандати на знак протесту против кровавих подій в ратуши, о яких ми вже вчера доносили. Селяни з многих повітів звернули ся до ґен. Шірінкіна з просьбою о поміч против збунтованих Татарів, котрі рабують і палять села. В Балаханах і Бібіейґат перестало вже горіти, але в Баку ще горить; впрочім від неділї в сїм містї спокій, але склепи все ще позамикані.

Саломон.

(З хорватского — **Вяч. Новака.**)

(Конець).

Одного дня на весну сидів він перед домом в тіни і направляв сьвяточний одяг якогось моряка. Мати сиділа побіч него і робила панчохи. Обоє мовчали; Мійо — таке було правдиве імя Саломона — дивив ся на голку і думав. Нараз підніс він лагідні очи і сказав мягким голосом:

— Мамо!

Мати поглянула на него.

— Мамо, я хотів би оженити ся...

Жінка поглянула на него з зачудованєм і перехрестила ся:

— Чи ти зійшов з розуму?

— Мамо, я хочу оженити ся — повторив Мійо слабим голосом.

— А хтож схоче віддати ся за такого як ти?

— Мара...

Пока знов перехрестила ся, встала і увійшла до комнати. Крізь вікно поглянула ще раз на свою дитину і залляла ся сльозами. Она перший раз відчула гірко, що єї дитина погорджена і упослїджена, нї одна не полюбить єго. Та гадка розривала серце матери і она вернула знов до сина.

— Мійо, бідний Мійо, горда Мара не хоче тебе, а впрочім она вже заручена. Поглянь лиш на неї.

Саме в тій хвили надійшла від кирницї червонолица, здорова дївчина з чорними палкими очами. Мати поглянула на неї і опустивши голову, вернула до хати.

— Маро — Маро, зажди! — крикнув Мійо до дївчини, коли она була від него о два кроки.

— Земля обертає ся! — глумилась Мара; два ряди білих як снїг зубів показали ся міжь єї рожевими устами і она пальцем зробила знак на чолї.

— Маро — будь моєю жінкою!

— Ха, ха, ха! — зареготала ся дївчина, аж вода з коновки розлила ся.

— Маро — будь моєю! — просив Мійо, хапаючи єї судорожно за руку.

Дївчина споважнїла, укусила ся в уста і з цїлою погордою обидженого свого дївочого чувства відповіла:

— Нещастний дурак!

II.

В осени того року похоронено стару Поку і Мійо почув ся самотним на сьвітї. Вів своє домашнє господарство, як умів; ставав чим раз більше мовчаливим, а навіть не журив ся дуже тим, чи земля обертає ся чи сонце. Однако так само як перше приставав з дїтьми і псами, живив їх і пестив, імовірно аби виповнити ту порожнечу в серци, яку мала виповнити любов. Шив і латав пильно, менше задля гроший як задля любови, яку єму обіцювано, але не віддавано.

День перед весїлєм Мари з гордим моряком Николою сидів він перед хатою і шив. Єго скаменїле лице з померклими очима не зраджувало ніякого зворушеня єго душі. — Злобні сусїди підглядали Мія, як він дивив ся на свою голку, котра ще скорше як звичайно порушала ся в єго руках.

— Саломоне, Мара віддала ся — крикнув хтось до него.

Дурноватий усьміх перелетів по єго блїдім лици.

— Саломоне, земля крутить ся — дратував инший.

— Крутить ся! — притакнув Мійо, не відриваючи очий від роботи.

* * *

Рік пізнїйше післала Мара свою першу дитину до хресту, а Никола пійшов в сьвіт на море. Коли Мійо стрітив перший раз Мару, заступив їй дорогу.

— Маро.... Николи нема, наближає ся зима... як би тобі не стало їди... я маю... маю для тебе.

— Дурак! — крикнула до него молода женщина.

— Маро... я маю... для тебе...

Мара пхнула єго в груди і наробила звичаєм сїльских женщин такого крику, що аж люди позбігали ся.

Настав великий крик і обуренє і війт сам мусів вдати ся в справу, аби обиджену женщину заспокоїти.

— Слухай, Саломоне — відозвав ся — коли не даш спокою чужій жінцї...

— Я маю... правду кажу!

— Коли чужій жінцї не даш спокою, то

Несподївана страта панцирника „Мікаса“, що був адміральским кораблем адмірала Тоґо, зробила велике вражінє в Японії. Як тепер урядово доносять, огонь вибух в ночи о годинї чверть на першу, близько головного машта і зачав ширити ся дуже борзо. Скоро лиш огонь спостережено, завізвано зараз залоги зі всїх воєнних кораблів, які стали в порті, на поміч. О 1 годинї 47 мінут настав вибух муниції і корабель затонув. Причина огню не звістна; можна буде єї вислїдити, скоро корабель видобудуть з води, що буде можливо, бо він затонув в мілкім місци. Підчас сеї катастрофи погиб один офіцир, 11 єсть ранених, а 5 загинуло без слїду, мабуть утопили ся.

Недавний напад Арнаутів при помочи турецкого войска на сербскі остроги (караули) над границею, підчас котрого застрілено двох сербских офіцирів і кількох вояків, мабуть не потягне за собою ніяких злих наслїдків, бо зачувати, що Порта обіцяла укарати виновників і постарати ся о то, щоби подібні події більше не повтаряли ся. Кн. Фердинанд прислав королеви Петрови сердечну ґратуляцію з нагоди повнолїтности королївского сина, а король відповів, що замість подяки передає єму желанє, щоби й він діждав ся такої самої потїхи на своїм синї. Ся обміна депеш заперечила чутку розпущену в послїдних днях, мов би відносини межи Сербією а Болгарією знов погіршили ся.

Новинки.

Львів, дня 14 вересня 1905.

— **Іменованя.** П. Мінїстер рільництва іменував офіцияла рахункового при дирекциї домен і лїсів у Львові, Сев. Хмуровича, ревідентом рахунковим.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Бадені виїхав в урядових справах до Відня.

— **Пополудневий курс рускої мови** для львівских учениць розпічне ся заходом руского Товариства педаґоґічного дня 23 вересня, а вписи відбудуть ся в суботу дня 16 с. м. в школї видїловій ім. Шевченка при ул. Сикстускій ч. 47 від 3—6 год. по полудни.

— **Згуба о. Митрополита.** Впреосьв. Митрополит Шептицкий згубив вчера в часї похорону бл. п. о. Ленкого в церкви сьв. Пятниць золотий перстень з темним каменем, в серединї котрого була мозаіка М. Божої, вартости до 200 К.

— **Огнї.**Ві второк о годинї $1^1/_2$ з полудня вибух пожар в місточку Кукизові і знищив ту часть міста, що ледве відбудовала ся по огни з перед двох лїт. Згоріло около 50 хат разом з господарскими будинками і всїми запасами збіжа. Шкоду обчисляють на звиж 200.000 К. Огонь викликали дїти полишені без догляду. — З Дрогобича доносять, що горить там рафінерия нафти Парнеса, положена коло зелїзничого двірця. Пожар повстав в ночи. Хмари диму розтягають ся в обводї кількох миль і видко їх навіть в Стрию.

— **Музикально-вокальний концерт** в Раві рускій на дохід рускої Бурси, яка будує ся в Раві рускій, відбуде ся дня 17 с. м. при участи Вп. п. Іларіона Козака, тенора віденьскої опери, в сали громадскої стражницї зі слїдуючою програмою: І. 1. *** „Мир вам братя“ оркестра. 2. Лисенко „Ой пущу я коничченька“ хор мужеский. 3. Матюк, „Веснівка“ сольо сопр. в супр. фортепяну. 4. Шопен, „Польонез А-дур“ сольо фортепян. 5. Лисенко „Гетмани“ сольо тенор. в супр. форт. 6. Вербицкий „Гей по горі“ хор мішаний. — II. 1. Шуберт, „Choć burza huczy“ хор мужеский. 2. Галь „Barkarolla“ сольо тенор. в супр. форт. 3. Колесса, а) „Чи я в лузї“, б) „Дївчино моя“ хори мішані. 4. Лисенко „Коли розлучають ся двоє“ дует на сопран і баритон в супр. форт. 5. Колесса „Вулиця“ хори міш. і муж. 6. *** Імни славяньскі — оркестра. — Початок точно о годинї 8 вечером. — Підчас продукциї не вільно входити на салю. — Вступ: Місце І-рядне 3 К, ІІ-рядне 2 К, ІІІ-рядне 1 К 50 с., партер 1 К, ґалерия 50 с. — По концертї відбудуть ся танцї і комерс. Стрій для пань спацеровий або народний, для панів візитовий. — Білети продає ся в торговли Вп. п. Ю. Винницкого, а на годину перед концертом при касї.

— **Львівскі різники грозять страйком.** Львівскі різники предложили президентови міста п. Михальскому мемориял, в котрім жадають зниженя оплат в міскій різници і торговім базарі, отвореня румуньскої або російскої границї для худоби, заведеня в міскій різници торгу худобою краєвою, заборони продажі худоби з 5-милевого округа від Львова деинде як у Львові, знесеня посередництва при продажи мяса в різници і знесеня продажі мяса замісцевого, зорґанїзованої маґістратом — під загрозою страйку. Коли до трех днїв не сповнить ся їх жадань, то перестануть продавати мясо. Завтра або позавтра мав би отже Львів спропістні дни.

— **Одяг,** що обезпечує перед громом, винайшов професор фізики в київскім унїверситетї, Артемєв. Є то плащ, зладжений з тонкого мосяжного дрота, що вкриває цїлого чоловіка разом з головою, руками та ногами. Той плащ випробували в електротехнїчній лябораториї Сіменса і Гальского в Берлинї і признали єго знаменитим.

— **Самоубийство голкою.** В Кракові наложив на себе руку кравець Олекса Кничик а за оруде смерти ужив велику, 7 цтм. довгу голку, котру вбив собі в груди в околици серця. При помочи наперстка запхав єї так сильно, що ухо щезло під шкірою, а на верху лишив ся малий слїд від уколеня. В грізнім станї перевезено самоубийника до шпиталю, де лїкар ствердив, що конець голки пробив серцевий мішок, але стремлячи в нїм, порушав ся разом з єго ударами. Натявши шкіру і мязи, оператор др. Богданик зловив ухо голки щипцями і витягнув єї з грудий. Недоспілий самоубийник мабуть подужає.

— **Самоубийство.** До Nowої Reform-и доносять з Нового Санча, що радник тамошного суду, др. Брон. Видрихевич, кинув ся оногди під колеса поїзду на шляху між Новим а Старим Санчем і погиб на місци. Причиною самоубийства була недуга матери, 80-лїтної старушки, котра упавши до пивницї зломила обі ноги і єсть безнадїйно хора.

† **Помер** Никола Сілецкий, ц. к. судовий ад'юнкт в Болехові, дня 11 с. м.

— **З „Народної Торговлї“.** Приймемо кількох учеників з укінченою II. клясою се-

---

не побачиш яких вісім днів, як сонце крутить ся. Дивіть ся на дурака!

— Алеж Боже борони, я їй нїчого не сказав!

— Нехай Богу дякує, що Николи нема дома — відгрожувала ся розлючена женщина, ідучи до дому.

* * *

— Диви, Саломоне, Мари дитина — сказала одного дня одна стара женщина, що несла на руках маленьку дївчину.

Мійо опустив голову і на єго блїдім лици появив ся слабий румянець. Відтак встав і заглядаючи дитинї в очи, повів стару женщину з собою до хати.

— Маєш... золоті ковтки, які моя небіжка мати носила дївчиною. Дарую їх малій.

Відтак попестив дитину і сказав мягким голосом:

— Мійо має ще більше, Мійо дасть тобі всьо...

Коли на другий день Мара переходила, задержала ся перед Мійом.

— Дякую тобі, Мійо, за подарунок для моєї дитини.

— Нема за що — відповів Мійо усьміхаючи ся і не відриваючи очий від роботи.

— Не знаю, як тобі відплатити ся за твою доброту...

— Яка тут доброта.... Нехай лиш принесуть малу до мене, маю ще ріжні річи, яких не потребую.

— Як я тобі відвдячу ся, Мійо?

— Не говори о тім. Ти нїчого не хочеш, то нехай буде для твої дитини.

— Никола відвдячить ся тобі; він вертає за місяць.

— Никола добрий.... Але може ти чого потребуєш? Маю трохи оцадженого гроша... не потребую того. Хочеш, Маро?

В єї чорних очах появив ся хитрий усьміх, але она силувала ся зробити як найсумнїйший вид.

— Хочеш, Маро, скажи; не потребуєш менї звертати....

— Дай, Мійо — шепнула Мара. — Коли буду могла, віддам тобі.

Мійо кинув ся до хати і вже в найблизшій хвили втиснув Марі в руку завинені в платок гроші. Жінка подякувала; але коли відвернула ся від него, видко було на єї вдоволенім лици: Ах, який то дурак!

III.

По двох місяцях вернув Никола до дому. Одного дня — то була вже зима — зайшов він до Мія, що сидів коло теплої печи і шив.

— Дай Боже здоровлє, Мійо! — привитав ся Никола.

— Дай Боже!... Ти вернув? На мори тепер погано... в зимі найлїпше дома.

— Як тобі веде ся, Мійо?

— От якось.... Шию і кашляю. А ти, Богу дякувати, здоров.... Сїдай же!

Никола сїв.

— Мійо, я мав би просьбу — властиво не я, а Мара.

— Кажи! Я на все готовий....

— Студїнь, як бачиш, властитель дому не хоче дати нїякої направки, вітер з усїх сторін дує до хати. Мара і єї дитина занедужають....

— Правда, зимно....

— Ти, Мійо, маєш дві комнати і кухню.... Дім мурований, новий.... Мара питає тебе, чи ти не схотїв би наймити нам на зиму одну комнату.... Для тебе все ще лишить ся одна, а при нас буде тобі лїпше. Впрочім я буду чесно платити комірне.

— Добре, приходїть!

— Насамперед згодім ся о комірне, мій Мійо.

— Пізнїйше угодимо ся. Приходїть лиш, буде нам добре.... Тут вигідно, диви лиш, як весело огонь палахкотить....

— Дякую, Мійо.... Переберемо ся до тебе і не забудемо тобі тої вигоди, нї я нї Мара.

— Як нам добре буде — тїшив ся Мійо, подаючи Николї на працанє руку.

По кількох днях займила мала родина Мія одну комнату, а другою подїлила ся з Мійом.

Мійо колисав і бавив дитину, носив воду, палив в печи і шив. Але від тепер не сьмів вже більше шити дармо.

— По що маєш дармо мучити ся — говорила єму Мария і зичила від него на каву, а Никола деколи на вино. За те обмавляли єго обоє.

— Ах, сусїдко — говорила нераз Мара — той чоловік не уміє навіть ложки держати в руцї; ми годуємо єго і обходимо — кара Божа з ним.

Але Мійо був вдоволений. Вставав перед всходом сонця, приносив води, розпалював, замітав комнату і ждав, доки аж Мара не зволить встати. В день колисав дитину і шив. Мара і Никола сварили нераз на него, але він гадав, що так мусить бути.

— Мійо — сказала одного дня Мара — ти не можеш дальше в комнатї спати; кашлеш цїлу ніч і не даєш спати дитинї. Ми зладимо тобі постїль в кухни.

Мійо лиш притакнув головою.

— Мійо, ти кашляєш цїлий день і все лиш будиш дитину — сказала до него кілька днїв опісля. — Тепер не маєш тілько роботи і не потребуєш цїлий день сидїти в комнатї. Кухня велика, можеш і там сидїти.

Мійо послухав.

Зима стала острійша і вітер завівав кождою щілиною до кухнї. Єму постелили на голій земли старий коц, а другий дали до окриваня. Мійо завивав ся і кулив ся під подертим

редних шкіл на 4-літну торговельну практику. Ученики такі дістануть платню 20 К вже по шістьмісячній практиці. Перших 6 місяців удержують їх цілковито їх родичі або опікуни. Зголошеня з сьвідоцтвами і метрикою принимає дирекция товариства у Львові, Ринок ч. 36.

— **Холєра в Галичині.** „Gazeta Lwowska“ доносить: На основі телеґрафічного повідомленя, надісланого до Намістництва старостом в Тарнові, помер на пасовиску громади Хойник, тарнівского повіта, незвістний селянин серед прояв, подібних до холєри. Секцию тіла переведено і препарат вислано до бактеріольоґічних дослідів. На місци заряджено средства осторожности. Впрочім инших підозрілих случаїв в краю нема.

— **Відозва** Дирекциї Товариства „Взаїмна поміч галицких і буковиньских учителів і учительок“ до загалу П. Т. учителів і учительок.

1. З огляду на се, що розвій Товариства зависить лишень від великого числа членів і то дійсних членів, що платять правильно після декларациї вкладки, просить і взиває Дирекция сих, що надіслали провізоричні декларациї в р. 1904 (в місяцях жовтни і падолисті), о скорше виповнене тепер офіціяльно присланих формулярів, а сих, що зголосили ся давнійше а не одержали з якоїсь причини статуту і друків, щоби упімнили ся о се як найскорше і відтак звернули відворотно все виповнене як слід. Сї декларациї будуть основою до обчисленя користий, які статут і реґуляция ухвалений загальним збором признає членам в міру літ належаня до Товариства і високости місячної оплати. Добровільне підвисшане місячної оплати (понад 1 К) є статутом предвиджене і приносить з собою висшэ вимірені виплати титулом пенсий, заосмотрень, виплат на похорони, посаги і т. д. Доки не наспіють всї декларациї, годі буде покінчити всї роботи коло заснованя книг Товариства і цілого діловодства. Всякі проволоки тут неумісні і прямо шкідливі.

2. Дальше просить Дирекция сьвідомих учителів і учительки о приєднуванє всїх своїх товаришів і товаришок з округів. Дирекция пішле статути і друки на кождий зазив (Львів, ул. Сикстуска ч. 47).

3. В многих округах нема еще приписаного статутом числа 10 членів, щоби заснувати Відділ окружний, а сеж велика шкода для орґанізациї учительства і розвою Товариства. Як раз лиш через Відділи і Виділи окружні зможе і Рада Надзорча і Дирекция виповнювати задачі і обовязки предвиджені статутом, зможе згуртувати все учительство в цїли несеня взаїмної, як матеріяльної так моральної помочи, охорони і опіки. Головна справа є без Відділів окружних безсильна і ілюзорична.

4. Просимо тому учителів і учительки скликати довірочні збори в своїм окрузї (кождий участник повинен мати запрошене); на сих зборах треба пояснити статут і інтенциї Товариства, просимо взагалї при всїх нагодах гуртувати учительство по округах і присилати нам спис зголосивших ся, а ми сейчас пішлемо статут, друки і чеки, котрі нєбавом дістанемо з Відня на власну фірму.

Від Дирекциї.

Телєґрами.

Будапешт, 14 вересня. На вчерашнім засїданю комітету коаліциї заявив Банффі, що не має нїчого спільного з брошурою Ціґанія.

Петербург, 14 вересня. „Петербург. Ґазета“ доносить, що від Нового року буде в Росиї заведений календар нового стиля. — Петербурркі часописи доносять, що срібні рублї з причини дуже частого їх підроблюваня мають бути стягнені а полишать ся лиш піврублївки яко основна одиниця монетарна.

Ню-Йорк 14 вересня. Бар. Комура занедужав на тиф черевний.

Гельзінґфорс 14 вересня. Вчера по полудни відбували ся в будинку пожарнї збори 1000 членів конституцийної партиї з цілого краю. Вечером наспів приказ ґен.-ґубернатора, щоби збори розвязано, бо в противнім случаю буде ужита сила. Рівночасно увійшло до салї пів компанії войска. Збори тоді розвязано.

Мукден 14 вересня. Воєнні повновластники ґен. Орановский і ґен. Фукушіма з'їхали ся на станциї Шахедта, 10 миль на північ від Шантуку. Уложенє постанов застановленя воєнних кроків потягне ся кілька днїв.

Берлин 14 вересня. До „Berl. Tageblatt-y“ доносять з Варшави: В помешканю астронома Ковальчика в будинку обсерваториї викрито склад оружия. Ковальчика, єго сина і дочку арештовано. В помешканю аптикаря при ул. Сосновицкій знайдено другий склад зброї і 3 пуди патронів до револьверів. Кілька осіб арештовано.

Курс львівский.

Дня 13-го вересня 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	555·—	565·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот 4½%	101·30	102·—
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	1 2·20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·80	100·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·70	100·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	98·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	90·—	98·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденский) . .	54·25	55·25
Угорскі черв. хреста (Курс віденский) . .	35·—	36·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденский) . .	62·—	66·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденский) . .	25·90	27·90
Joszif 4 кор. (Курс віденский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·50	2·53
100 марок нїмецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

коцом, але студінь була велика, він мерз і кашляв чим раз більше. З дня на день сох і марнів, так що вкінци ходив як дух по кухни.

— Маро, менї тут зимно — відважив ся раз сказати.

— На те зима, мій любий; потерпи трохи, вскорі прийде весна, буде нам всїм тепло — потішала єго Мара, а в души думала: „Тебе нам не треба в комнатї“.

Одного дня застала Мара Мія ще на єго нужденній постели.

— Ти чого так скулив ся? Хто принесе води і розпалить?

— Я не можу... Маро... я хорий...

Так лежав цілий день; під вечер почало єго трясти. Він лежав вже три дні конаючи і Мара та еї чоловік сказали собі, що було би найлїпше, колиб Господь забрав єго до себе.

IV.

Четвертого вечера мав Никола веселе товариство: кума Віцка, сусїда Марка і писаря громадского. На столї стояло у фляшках золотаве вино, а останки страв вказували на те, що вечера була не аби яка. Товариство було веселе, однако співати не можна було, бо в сусїдній комнатї лежав „бідний Мійо“ хорий.

Мара вставала часто, аби „заглянути“ до хорого. Кілько разів поправила єму подушку, підносив Мійо з вдячностию тяжкі повіки. Єго лице було жовте як віск і сухе як у трупа, але єго очи шукали заєдно Мару.

— Мій Мійо — сказала Мара мягко — я зварила тобі доброго росолу, покріпити ся.

Мійо замкнув очи і заперечуючи похитав головою.

— Я купила тобі доброго старого вина, напий ся скляночку.

— Не можу... Маро... — шепнув ледве чутно і замкнув знов очи.

Женщина глядїла на него з нїмою утїхою і шепнула: „Вскорі буде конець“. Однако она приложила хустину до очий і почала плакати.

Хорий отвирає очи:

— Ма...ро... Ти плачеш... Я буду умирати.

Мара голоснїйше заплакала:

— Мій дорогий Мійо!

На лици недужого появив ся легкий усьміх.

— Мійо, добрий Мійо — коли така Божа воля, він покличе тебе до себе, а ми нещастні полишимо ся без нїчого. — Ти не маєш ніякої родини, лишить ся той дім з огородом, але для кого? Мійо! Подумай, добрий Мійо, що ми маємо дитину, що ми бідні і нас серед зими проженуть з хати.

— То всьо належить до твоєї дитини — шепнув Мійо.

— Солодкий, добрий Мійо! — відповіла Мара, падучи на колїна.

Відтак прикликала ціле товариство з сусїдної комнати. Писар сїдає за стіл, розвиває папір і мачає перо в чорнило. Мара держить дитину на руках і стоїть з опущеною головою побіч Николи коло ліжка.

— Мійо, я прийшов сюди, аби списати твою послїдну волю — відозвав ся писар. — Ти маєш дім під числом 15, два морґи виноградника і за домом огород; крім того цїлу домашну обставу, білє, одїж і инші річи унаслїджені по матери. Кому їх записуєш?

Мійо отворив мутні очи і вишептав ледве чутно:

— Дитинї Мари.

Писар написав і діткнув відтак пером сухої руки Мія і зробив хрестик, велїв підписати ся сьвідкам і всї вернули відтак до заставленого стола, аби небезпокоїти умираючого в єго послїдній годинї...

* * *

Мійо умер над раном. Мара кинула на єго домовину жменю землї і сказала до сусїдки:

— Земля єму пером — він був добрий!

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 27).